

[Olufson.]

var det saadan, at de enkelte Fagministre stillede deres Krav til Finansudvalget, og Finansudvalget undersøgte og bedømte dem, tiltraadte dem eller forkastede dem, men Finansministeriet var egentlig kun et Departement, hvor man efter Rigsdagssamlingens Slutning kunde tælle sammen, hvor mange Bevillinger der var givet, og Resultatet var altid Underskud. Det, der skete, den Gang den højtærede Finansminister kom til i 1924, var, at samtlige Bevillinger skulde passere Finansministeriet, og Finansudvalget holder meget nøje paa, at dette finder Sted, og hvis der kommer et Andragende eller kommer en Sag angaaende en Bevilling fra et af Fagministerierne og den ikke har Finansministeriets Tilslutning, saa bliver den uvægerlig vist tilbage. Det er netop denne Fremgangsmaade overfor de smaa Beløb og ikke noget som helst andet, der har bevirket det gunstige økonomiske Resultat.

Jeg maa maaske gøre en enkelt Bemærkning til nogle af de Talere, der har haft Ordet. Det ærede Medlem Hr. Thomsen begyndte med at sige en Sandhed, som jeg gerne vil understrege, idet han sagde, at alt for meget af Rigsdagens Tid spildtes paa negative Ting. Det er sikkert en Selverkendelse, det ærede Medlem har været ude for, og jeg kan fuldt ud tiltræde den.

Men saa talte det ærede Medlem om en større Planøkonomi indenfor Landbruget, hvorigennem man ved forskellige Ting igen skulde gøre det danske Landbrug rentabelt. Jeg vil minde om, at de, der nu raaber stærkest om dette, netop var dem, der stod forrest i Kravet om Kræfternes frie Spil, at Kræfterne frit skulde have Lov til at boltre sig, under en anden Situation, der ogsaa var vanskelig for vort Folk baade økonomisk og ogsaa paa andre Maader. Da var der ikke Tale om Planøkonomi. Der var heller ikke den Gang Tale om, at man vilde søge at tage Hensyn til andre Sider; man krævede Verdensmarkedets Pris og Kræfternes frie Spil i fuld Udstrækning. Vi er fra vor Side gaaet med til en Lovgivning i disse Aar, ved hvilken der ikke alene er blevet taget Hensyn til Arbejderklassens Kaar, men ogsaa til den besiddende Landbostand, idet vi ved forskellige Foranstaltninger har søgt at hjælpe denne Landbostand, som vi erkender har været ude i økonomiske Vanskeligheder, har søgt at redde den gennem Tiderne, saa godt som det overhovedet har kunnet lade sig gøre.

Men, jeg maa maaske sige, at noget af

det, som jeg som dansk Bonde har set med størst Beklagelse, er, at disse Love er blevet modtaget og udnyttet fuldt ud af Landbostanden, men Gang efter Gang har jeg staaet overfor, at naar tilsvarende Kriselove skulde gælde overfor Arbejderne, da mødte man ikke et tilsvarende Højsind indenfor Landbostanden, og jeg ønsker gerne at sige til det ærede Medlem, der talte saa smukt om Arbejdernes og Bøndernes fælles Interesser: ja, de har dem, men den danske Bondestand har sjælden erkendt det.

Jeg anerkender heller ikke, at Foreningen L. S. har anerkendt disse Fællesinteresser. Tværtimod har man fra den Side Gang efter Gang prøvet paa at modsætte sig de naturlige Interesser, som Arbejderne kæmpede for baade paa Løn-omraadet og paa andre Omraader. Der bliver sagt fra den Side, at man selvfølgelig skal lave det saadan, at Landbruget bliver rentabelt, saa der bliver gode Kaar for det, thi uden det vil Landarbejderne ikke kunne faa en rimelig Løn for deres Arbejde. Ja, dette lyder smukt; men jeg har oplevet Tider for ikke saa mange Aar tilbage, da Landbruget fik en mere end rimelig Løn for sit Arbejde, men hvor en stor Del af Landbrugets Arbejdere maatte gaa til Hjælpekasserne for at faa Tilskud til den Løn, de tjente til daglig, for overhovedet at kunne eksistere.

Vi fra vor Side vil være med i dette Samarbejde, men saa skal der ogsaa være en vis Ærlighed til Stede.

Fra anden Side af Salen har det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen udtalt, at Arbejderne ikke fik mere ud af Samfundet, end de gennem et Tryk kunde tilkæmpe sig. Det har vi altid hævded, at Landarbejderne og de øvrige Arbejdere ikke faar en eneste Øre mere, end de i Kraft af deres Sammenslutning ifølge deres Styrke kan tilkæmpe sig. Men her gælder det, at Arbejderne kan kun tilkæmpe sig noget, hvis der er Enighed indenfor Rækkerne. Hvis der er Uenighed, bliver Slagkraften ikke stærk nok, og da vil det, de kan tilkæmpe sig, blive umaadelig lidt.

Det ærede Medlem Hr. Thomsen begyndte at tale om høje Lønninger paa 20 000—40 000—50 000 Kr. Jeg skal indrømme, at det er høje Lønninger, og jeg kan ikke tænke mig, at der er ret mange i denne Sal, der har saa høje Lønninger, men maaske enkelte har det. Det bliver da vistnok indenfor sit eget Parti, det ærede Medlem træffer det mest. Derfor er det ikke pænt af det ærede Medlem, at det ærede